

Budavári Hírmondó

A Budavári Evangélikus Egyházközség Hírlevele

XV. évfolyam 2010/3. szám Ősz

„Mert az Ő kegyelme nem szóródik szerte, és nem darabolódik fel, mint az ajándékok, hanem egészen magába fogad bennünket Krisztus, a mi közbenjárónk szaváért.”

Luther Márton: Előszók a Szentírás könyveihez

*A Németországi Protestáns Egyház (EKD) a reformáció 500 éves évfordulójára készülve tíz éven át különleges programokat szervez. Ezek egyike az Eisenachban és Wartburg várában rendezett istentisztelet-sorozat, amelynek során, Martina Berlich szuperintendensnő meghívására, **Balicza Iván** szolgált 2010. augusztus 28-án az itt következő igehirdetéssel:*

„Ha olyan törvény adatott volna, amely képes életet adni, akkor valóban a törvény által volna a megigazulás. De az Írás mindenkit a bűn rabjának nyilvánított, hogy az ígélet a Jézus Krisztusba vetett hit alapján adassék azoknak, akik hisznek.” (Gal 3, 22)

Jogi szövegeket nehéz egy átlagembernek megérteni, többször is neki kell futni, míg végre valamit felfogunk belőle. Így hát nem csoda, ha Pál apostol érvelését sem értjük elsőre, hiszen korának jogi, rabbinista gondolkodásával írta.

Miről van itt szó?

Egészen leegyszerűsítve arról ír Pál, hogy hogyan lesz miénk Isten kegyelme. Ajándékba kapjuk Isten ígéréte alapján? Vagy a mi erőfeszítéseink fizetsége?

Ez volt a Galáciabeli keresztények nagy kérdése. Eleendő-e a kegyelmes Isten szeretetébe vetett hit, vagy nekik is fáradozniuk kell, hogy kiérdemeljék?

Ez az az örök kérdés, amely a reformációnak is a középpontjában állt. Luther Márton is ezzel a kérdéssel birkózott, és úgy fogalmazta meg, hogy hogyan lesz az ember igazzá, elfogadottá Isten előtt: hite által, vagy a cselekedetei, a teljesítménye által?

Luther erre a kérdésre határozott, egyértelmű választ talált a Bibliában, és azt mondta: Az ember a hite által lesz igazzá Isten szemében. Hitből és nem a cselekedeteinkből nyerjük el Isten kegyelmes szeretetét. Ez a felismerés lett a reformáció tanításának középpontjává. Ezt minden evangélikus keresztény tudja, már a konfirmációkor megtanulta.

Mégis a mindennapi gondolkodásunk, hozzáállásunk azt tükrözi, hogy jobban bízunk magunkban, abban, amit mi teszünk, mint Isten ígéréteiben. Egyszer megkérdeztem olyanokat, akik templombjáró, gyakorló, Bibliát olvasó keresztények voltak, hogy szerintük mi kell ahhoz, hogy valakit elfogadjon Isten? A válasz így hangzott: Természetesen jó embernek kell lenni, be kell tartani a Tízparancsolatot. Sokan gondolják így:

tégy jót és akkor szeretni fog Isten. Valahogy így képzeljük el az Isten és ember közötti viszonyt. Így képzeltek a Galáciabeli keresztények, így képzelte Luther korának egyháza és így képzeljük mi is. Csakhogy Pál és Luther a Szentírásból és saját életük tapasztalatából rádöbrentek, hogy ez hamis elképzelés. Isten ugyanis a hitünket, vagyis a benne való bizalmunkat tekinti a vele való kapcsolatunk alapjának. Azt, hogy mennyire tudjuk magunkat órá és ígéreteire bízni.

Ez a kérdés áll Pál apostol szavainak háttérében, ezt a kérdést fejtegeti a maga jogi érvrendszerével.

Azt mondja, hogy Isten szövetséget kötött Ábráhámmal, és Ábrahám utódjának, Jézusnak a személyén keresztül az egész emberiséggel. Isten hűséges, aki megtartja ígését. Szövetsége nem múlik azon, hogy az ember zsidó vagy pogány, jó vagy rossz, betartja a mózesi törvényeket, vagy azok nélkül él. Szeretete minden embernek szól, és azt nem kell kiérdemelni, hanem el kell hinni, hogy mindenkit, tehát engem is szeret az Isten.

Pál ezzel ugyanazt az evangéliumot, jó hírt mondja el, amit Jézus hirdetett. Jézus nem tett különbséget jó és rossz ember között. Ő mindenkinek hirdette Isten szeretetét, a megbocsátást és azt, hogy Isten mindenkit hív és vár az ő közösségébe, az üdvösségbe. Azok, akik ezt a jó hírt hittel fogadták, örömmel csatlakoztak Jézushoz és egyházához. Azok viszont, akik a saját cselekedeteikre, vallásos teljesítményükre építették az Istennel való kapcsolatukat, felháborodtak és elutasították Jézust. Az ő gondolkodás módjuk kritikájaként Jézus egyszer elmondott egy példázatot két emberről, akik a templomban imádkoztak. Az egyik buzgó vallásos farizeus volt, aki felsorolta Isten előtt az érdemeit; hogy betartja az összes törvényt, hetente kétszer böjtöl, tizedet fizet a jövedelméből. Igazán meg lehet hát elégedve vele Isten. A másik ember egy vámszedő volt. Ő nem tudott az életéből semmi Istennek tetsző dolgot felmutatni. Ezért úgy imádkozott: Isten, légy irgalmas hozzám, én nem tartottam be a parancsaidat, nem úgy éltem, ahogyan te jónak tartod. Én bűnös vagyok, de bízom kegyelmedben. Kérlek, bocsáss meg

nekem! Jézus azzal fejezi be: Ez utóbbi hitt Isten kegyelmében, ezért Isten megkegyelmezett neki. A farizeus a maga jóságában és tetteiben bízott, ezért ő nem kapott Istentől semmit sem.

Aki magára épít, az nem lehet igaz Isten szemében. Aki azonban Isten ígéretében bíz, az igazá lesz Isten szemében.

Az Istenhez való viszonyunk egyedül a hitünkön múlik. Nem teljesítményeket vár tőlünk Isten, hanem benne bízó szeretetet. Ez az a jó hír, amit Pál apostol is megismert, amit továbbadott a Galáciabeli keresztyéneknek, Luthernek, és nekünk is. Ez az az örökség, ami reformációi előkészületünk középpontja.

A most elhangzó Telemann kantáta záró áriája is erre emlékeztet bennünket:

Nem kételkedem, igazzá lettem,
ám nem a magam cselekedeteiből.
Lelkem szabad lett minden félelemtől,
ám egyedül Jézus erejéből.

~*~*~*~*~*~*~

***Balicza Ivánt éppen 20 éve, 1990-ben iktatták be budavári lelkészi tisztségbe.
A gyülekezet szeretettel köszönti lelkészét a jubileum alkalmából!***

MEGSZÓLAL A PRESBITER

1948-ban születtem Sopronban – ez meghatározó tényező életemben. Apai felmenőim erdészek voltak, valamennyien Sopron környékén dolgoztak. Munkájuknak több jelét ma is látni, pl. dédapám telepítette a Sopron környéki erdők fenyveseit. Édesanyám soproni evangélikus család sarja. Négyen vagyunk testvérek. Születésem után nem sokkal Budapestre költöztünk, mert édesapám ott kapott állást.

Engem is érdekelt a növények, az erdők világa, így a Kertészeti Technikumban végeztem tanulmányaimat. Eleinte kertészetekben dolgoztam, majd 1969-től nyugdíjazásomig vetőmag-vizsgálóként dolgoztam a Mezőgazdasági Minősítő Intézetben.

Budapestre költözésünk után eleinte a lakásunkhoz közeli Torockó téri református templomba jártunk édesanyámmal és testvéreimmal. Bizony, az 1950-es, 1960-as években zaklatások is érték családunkat amiatt, hogy rendszeres hitéletet éltünk. Édesanyám elvitt bennünket a Tartsay Vilmos utcába, a Budahegyvidéki Evangélikus Gyülekezetbe, ahova gyermek-bibliaórákra is jártunk. Később a Budavári Gyülekezet istentiszteleteit látogattuk, itt került sor konfirmációmra. A konfirmációi felkészítő tanfolyamunk érdekessége volt, hogy benne részt vett Madocsi Miklós bácsi is, noha ő akkor még el volt tiltva a lelkészi hivatás gyakorlásától... Sok szép és mély gondolatot vittem haza lelkemben az ő foglalkozásairól. Konfirmáló lelkészünk Várady Lajos volt.

Konfirmációm után is eljártam a budavári istentiszteletekre. Már Szebik Imre volt igazgató lelkészünk, amikor az ő meghívására bekapcsolódtam az Őrállók csoportjába. Az volt a dolgunk, hogy látogassuk a rászorulókat, főleg az idős, magukra maradt embereket, és megkeressük a módját, hogyan segíthetünk rajtuk. Ez volt a mai diakóniai munka elődje.

A mai értelemben vett, széleskörű diakóniai munka akkor kezdődött meg a gyülekezetben, amikor norvégiai tanulmányait követően hazatért Széchezy Orsolya, és jórészt az ő közbenjárásának köszönhetően, a norvég egyháztól jelentős anyagi segítséget is kaptunk a diakóniai munka elindításához. Előbb Széchezy Orsolya, majd Bajnóczi Attiláné Ilike személyében önálló, fizetett diakóniai munkatársunk lett. Mellettük folytatták tevékenységüket az Őrállók, de értelemszerűen szükség volt arra, hogy valaki összefogja a két szálon futó munkát. Ez lett az én szerepkeret a budavári gyülekezetben.

2000-ben választottak meg először presbiternek, és a gyülekezet bizalmából azóta is presbiterként szervezem a diakóniai feladatokat. Van, aki a gyakorlatban ismerhette meg tevékenységünket, és van, aki éves presbiteri jelentésemből tájékozódhat róla.

A gyülekezet hétközi alkalmi közül a Fiala Felnőttek bibliaóráját látogatom, hétfő esténként. Egyéb gyülekezeti programokon is szívesen részt veszek, főleg a kirándulásokon és a piliscsabai hétvégéken, valamint a szeretetvendégségeken.

Madas Zsuzsanna

„Keresetek és találtok!”

Rossz nyelvek szerint a lelkész hat napon át láthatatlan, a hetediken érthetetlen. Szerencsére ez a mi gyülekezetünkben nem így van! Ezt érzékelhetik azok is, akik csak a vasárnapi istentiszteletre járnak, ám még inkább azok, akik valamilyen hétköznapi alkalmat is rendszeresen látogatnak. Ilyenkor egymásnak adják a budavári kilincset férfiak és nők, picik és nagyok, idősek és fiatalok, hogy keressék és megtalálják az őket váró lelkészt és közösséget, a jó beszélgetések lehetőségét. Budavári sajátosság, hogy nálunk olyan alkalmak, közösségek is vannak, amelyek másutt egyáltalán nem, vagy csak kevés helyen. Melyek is ezek a sajátos budavári hétközi alkalmak?

Hétfőn délelőtt a **baba-mama kör** alkalmától hangos az alagsori hittanterem vagy a belső udvar. Márti (Bencéné Szabó Márta lelkész) bevezető gondolatai után a mamák addig beszélgetnek, amíg a csemetéik megengedik. Kéthetente szoktak találkozni, és izgalommal várják az új tagokat – nemcsak hétköznap, hanem minden hónap első vasárnapján, a „**totyogók istentiszteletén**” is. Ennek első része Imsinek (Bence Imre esperes) köszönhetően közös gitáros énekléssel telik. Mire a délutáni nagyalvók is betotyognak a templomba, a bátrabbak már egyedül ülnek legelől a párnákon. A gyakran bábokkal eljátszott bibliai történet és imádság után az alkalom jó hangulatú sütizéssel zárul. A 3 éves Klára szerint az volt a legjobb, „amikor eljött hozzánk a Mikulás a templomba”.

Különlegesen szoros kapcsolatban van egymással az a 6-8 ember, akik a kedd délelőtti **imaközösség** tagjai. Egy Iván (Balicza Iván igazgató lelkész) által kiválasztott áhitatos könyv alapján beszélgetnek Isten ígéjéről, majd személyes imádságaikkal zárják az együttlétüket. Jó tudni, hogy ilyen imádságos háttér van egy jól sikerült gyülekezeti alkalom, egy kisebb közösség, vagy beteg gyülekezeti tag mögött.

Szombat az esküvők napja. Minden jegyespár, mielőtt az oltár elé áll, komoly felkészítésben vesz részt a **jegyesoktatás** alkalmain. A lelkészszel hatszemközt folytatott, elmélyült beszélgetéseket a „**fészekrakók körének**” közösségi élményei egészítik ki. Minden hónap második vasárnapján olyan párok jönnek itt össze, akik ugyanarra a „felette nagy titokra” készülnek: a házasságra. Az izgalmas, várakozással teli időszak nagy kérdéseit feszegetik. Mi a férfi és nő szerepe a házasságban? Hogyan egyeztethető

össze a hűség a szabadsággal? Meg tudjuk-e tartani egymást és hogyan segít ebben a hit? Mi a megbocsátás? – Bár Blanka és Viktor már néhány éve házasok, még mindig elevenen él bennük a fészekrakó összejövetelek emléke, amelyről így vallanak: „Jó volt ezt a felkészülési időt olyan párokkal tölteni, akik szintén ezelőtt a csodálatos dolog előtt álltak. Jó volt látni azt is, amikor nem hívó párok elgondolkoztak, megérintette őket az Úr szava. Ahogy megváltoztak a vélemények, az arcok az alkalom végére. Jó, hogy ezáltal nemcsak tanulnak a párok, hanem egyszer talán meg is térnek, és akkor majd emlékeznek: valami ott elkezdődött a budavári gyülekezetben, az esküvőnk előtt.” Isten adja, hogy sok fiatal pár hozza meg ezt a mai világban kihívásnak számító döntést: egymás iránti hűségben, Isten áldásával szeretnénk leélni az életünket.

A férfiak többnyire jobbnak látják távol tartani magukat az olyan megfoghatatlan, misztikus dolgoktól, mint a vallás, az istentisztelet. Nem így a budavári templomban! Itt külön alkalmat is igényeltek azok a férfiak, akik Imsi vezetésével megalapították a „**férfisátrat**”. Egy ilyen sátor már a bibliai időkben is arra szolgált, hogy a férfiak megtárgyalhassák benne a maguk ügyeit. A minden hónap harmadik vasárnapján összegyülekező férfiak többek között a hit és tudomány, egyház és társadalom, politika és vallás dolgaiban cserélnek eszmét. Kundi, aki saját bevallása szerint „életkoránál fogva kicsit kilóg a csapatból”, mégis sokat tanult a tapasztaltabb férfi-testvérektől. Ezért az olvasóktól is azt kéri, imádkozzanak a férfikörért, hogy ezáltal is közelebb kerülhessenek Istenhez és egymáshoz.

A fenti közmondás szerint „láthatatlan” lelkészek tehát a hat nap során nagyon is láthatóvá, érinthetővé, megszólíthatóvá válnak a **hétközi alkalmakon, amelyeknek teljes körét, programját lapunk megfelelő rovataiban meg lehet találni**. Ezekon az alkalmakon válik a gyülekezet a kis csoportok és a vasárnapi igehallgatók megtartó közösségévé, ahol mindenkinek helye van: férfiaknak és nőknek, piciknek és nagyoknak, időseknek és fiataloknak. Csak keresni kell!

Fabiny Katalin

REFORMÁCIÓ 500

Mint azt 2010 Pünkösdjén püspöki körlevél tudtul adta a hazai evangélikusságnak, a világ evangélikusaihoz hasonlóan itthon is megkezdte egyházunk a felkészülést a Reformáció 500. évfordulójának megünneplésére 2017-ben. Ennek jegyében az addig következő évek mindegyike ún. tematikus év lesz. A 2010-es év témája Magyarországon: Reformáció és nyilvánosság, Philipp Melanchthon munkásságához is kötődően.

Philipp Melanchthon (1497-1560)

Philipp Schwarzerdt egy fegyverkovács fiaként született Brettenben. Tanulmányai ideje alatt kezdte el használni eredeti neve görög megfelelőjét, a Melanchthont. Igen tehetségesnek bizonyult: a Heidelbergi Egyetemen már 14 évesen elnyerte a baccalaureusi fokozatot, majd Tübingenben lett magiszter. 1518-ban Bölcs Frigyes választófjedelem meghívta a Wittenbergi Egyetemre, a görög nyelv tanárának. Itt ismerkedett meg Lutherrel és a reformáció gondolatvilágával, itt vált Luther legfontosabb munkatársává.

Melanchthon kiváló nyelvismerete (héber, görög, latin) révén már a Biblia lefordítása során is Luther első számú segítőtársa volt. Később, amikor a birodalmi gyűléseken és annak különféle kirendelt bizottságaiban küzdöttek a reformátorok nézeteik elfogadtatásáért, Melanchthon volt az, aki megfogalmazta szóban és írásban az evangélikus álláspontot. Igyekezett békéltetni, közvetíteni a vitázó felek közt, – gyakran a reformáció különféle ágazatainak képviselői között is – de ismerte azt a pontot is, ahol szilárdan meg kellett állnia, további engedményeket nem téve. A távol levő Lutherrel rendszeres levélváltás útján egyeztetett. „Philipp nagyon jó volt hozzám ... mert ahol én indulatos lettem, ott ő mindig megfogta a gyeplőt, és nem hagyta a békességet és a barátságot aláhanyatlani.” – írja Luther Georg testvéréhez szóló levelében.

Melanchthon az Ágostai Hitvallás és az Apológia megfogalmazásakor tehát nem a maga nézeteit írta le, hanem összefoglalta azt, amit a lutheri reformáció többi teológusai közösen el tudtak fogadni. Ezekben az iratokban világos, közérthető stílusban fogalmazta meg az evangélikus hit alapjait. Az iratok hangvétele – a keletkezése idején zajló heves teológiai viták, sőt, politikai csatározások ellenére – példásan higgadt, mértéktartó és méltóságteljes. Érvelési módja ma is minta lehet az evangélikusság körében.

Az Ágostai Hitvallást és az Apológiát egyidejűleg latinul és németül fogalmazta meg, de Melanchthon, a tudomány embere, többnyire a tudományosság és a diplomácia nyelvét, a latint használta alapul. Finom stilisztikai javításait is elsősorban a latin szövegben tette meg, onnan került át a németbe. Közismert, hogy a Biblia németre fordítása meghatározó jelentőségű volt a német nyelv fejlődésében. Az Ágostai Hitvallás és az Apológia német nyelvezete még közelebb hozta az anyanyelvet a német olvasóhoz.

A püspöki körlevélben megadott tematika szerint a reformáció és a nyilvánosság kérdésével foglalkozunk ez évben, Melanchthonhoz is kötve a témát. Érdemes ezért most számba vennünk, mennyire fontos a nyilvánosság szempontjából az anyanyelv, annak pontos használata, a világos kifejezésmód, a higgadt, logikus érvelési stílus. Melanchthonra emlékeznünk kell, mint az evangélikus teológia nyilvánosságáért szóban és írásban ritka nagy bölcsességgel sikra szállt tudósra is.

Széleskörű tudása, képzettsége ellenére Melanchthon tudatában volt a gondolkodás és a kutatás határainak is. Tőle származik az a tudósi alázattal, hittel megfogalmazott mondat a Szentháromságról:

„Az istenség titkait nem kikutatnunk kell, hanem imádságba foglalnunk.”

Internetes források és Reuss Andrásnak az Ágostai Hitvallás fordításához írt utószavai nyomán összeállította: Szabó-Pap Gabriella

***Mint fogadjalak téged,
világ reménységét?***
**Emlékezés Paul Gerhardtra
(1607–1676)**

Ez az írás három évvel ezelőtt még aktuálisabb lett volna, amikor a protestáns világ Paul Gerhardt születésének 400. évfordulóját ünnepelte. A szász lelkészre gondolni azonban mindig időszerű, hiszen Luther Márton után az evangélikus egyházi ének legnagyobb költője volt. S amíg Luther Márton énekeiben a közösség, a gyülekezet szólította meg Istent, Paul Gerhardt nál már az egyén, a kételkedő, a bízakodó, a küzdő hívő ember.

Paul Gerhardt, vagy ahogyan mi magyarok mondjuk, Gerhardt Pál röviddel halála előtt azt írta végrendeletében, hogy fiának, Paul Friedrichnek kevés földi javat hagyott hátra, ami megfelelt a valóságnak. Énekszövegeivel azonban olyan örökséggel ajándékozott meg bennünket, keresztyéneket, ami a mai napig eleven maradt és a nagy időtávolság ellenére nagyon közel áll hozzánk. Versei, ha olykor túlzottan személyesek is, újból és újból a Bibliára, Isten örömhírére utalnak. Énekeit számtalan nyelvre lefordították és az egész világon éneklék. A legújabb német evangélikus énekeskönyvbe 26 éneke került be, a mi énekeskönyvünkben 21 éneke található. Szövegei legtöbbször a kortárs berlini kántor, Johann Crüger dallamával vált ismertté, az énekek többszólamú megjelenítései pedig Johann Sebastian Bach passiói és kantatói által.

Gerhardt Pál énekeinek szövegéhez az alap gondolatot a valóságos életből vagy a Biblia imádságos könyvéből, a zsoltárokból merítette. Átéltte a harmincéves háború borzalmait, betegséget, halált; rövid idő alatt öt gyermekéből négyet veszített el. Talán ezért is sikerült neki mondani valóját mindig érzelmileg feldolgozni; bármi is énekeinek tartalma, azt mindig egyszerű érzelmi melegség járja át. Énekeinek témája széles spektrumot ölel fel: tárgyalja a keresztyén egyházat, a napszakokat, az évszakokat, a házasság- és a családi életet. Az egyházi esztendőt a fenti címben jelölt énekkel kezdi (141. ének), melyet a karácsonyi énekekkel folytat (*Ím, jász-lad mellett térdelek; Ujjongjon ma szív és lélek*, 161., 162. ének). Mindezekkel szemben megrázó a szenvedéstörténetet megjelenítő verse (*Ó, Krisztusfő, sok sebbel*, 200. ének), melyet Gerhardt Pál egy latin himnuszról fordított.

A húsvéti és pünkösti élményeket az ébredő természet fölötti örömmel kapcsolja össze, hi-

szen mindig közel érezte magát a teljes teremtet világhoz, nemcsak az emberekhez, hanem az állat- és növényvilághoz is. Egyik énekében (*Geh aus, mein Herz, und suche Freud*, Német énekeskönyv 503. ének) a nyári virágzó földet mutatja be, ecseteli az esős napokat, a napsütést, a földi fájdalmat és boldogságot. Énekében dicséri a háziasszonyt, de a szülőkhöz lép, amikor azok gyermekeik sírjánál állnak. Vigasztaló énekeiben erős hite és Istenben való gyermeki bizalma jut kifejezésre: *Légy csendes szívvel légy békével* (340. ének), *Ó, én lelkem, mért csüggedsz el?* (341. ének). A *Hagyd az örök Istenre minden te utadat* kezdetű bátorító-vigasztaló ének külön érdekessége, hogy a versfőkben a 37. zsoltár 5. verse van elrejtve (342. ének).

Utolsó lelkészi szolgálatát a Berlinhez közeli Lübbenben végezte Gerhardt Pál. Az ő nevét viselő templom tornyának bejáratát 1930-ban átalakították és a lelkész-költő egyik énekének verssorával látták el (vesd össze a mi 53. énekünk refrénjével): Mindennek rendelt ideje van, minden dolog elmúlik, Isten szeretete azonban örökké megmarad.

Ferenczi Ilona

Paul Gerhardt, 17. századi rézmetszet

E s e m é n y n a p t á r

2010. Ő S Z

Szeptember 26. vasárnap

Délelőtti istentisztelet a szokott rendben.

18.00 – BACH EST

Johann Sebastian Bach hegedűszonátái
Papp Dániel előadásában
Igét hirdet: *Bencéné Szabó Márta*

Október 2. szombat

16.00 – TESTVÉREINK ÉSZAKON

Vetített képek, élménybeszámoló, finn énekek, és még a finn polkát is kipróbáljuk! Az ifjúság finnországi kirándulásának élményeit szeretnénk megosztani mindenkivel. Az érdeklődőket szeretettel várjuk.

Október 3. vasárnap

11.00 – HÁLAADÓ ISTENTISZTELET

Az istentisztelet keretében megáldjuk a házassági évfordulókat ünneplő testvéreket

16.00 – CSALÁDOK DÉLUTÁNJA

A kisgyermekes családok találkozója
„Totyogók istentisztelete”

18.00 – TAMÁS MISE

fiatalok és keresők istentisztelete, sok zenével és a gyülekezet aktív részvételével
Igét hirdet: *Balicza Iván*

Október 9. szombat

„Krisztus szabadságra szabadított meg minket”
ORSZÁGOS EVANGÉLIZÁCIÓ
a Deák téri evangélikus templomban
10.00-16.00-ig

Október 10. vasárnap

Istentisztelet a szokott rendben.

19.00 – Az esti istentisztelethez kapcsolódva
FÉSZEKRAKÓ KÖR, a fiatal házások és házasságra készülő fiatalok alkalma

Október 15-17-ig

péntek estétől vasárnapig
IFJÚSÁGI HÉTVEGE
Fiatalok kirándulása Sopronba.
Találkozás az ottani ifjúsági körrel.
Részletekről az ifjúsági órákon
adunk felvilágosítást.

Október 17. vasárnap

Istentisztelet a szokott rendben.

19.00 – FÉRFIKÖR

(az istentisztelethez kapcsolódva)
Keresztyén életünk hét levél tükrében

Október. 22-26.

NÜRNBERGI TESTVÉRGYÜLEKEZET LÁTOGATÁSA

Október 24. vasárnap

11.00 – az istentiszteleten igét hirdet
Gerhard Schorr, nürnbergi lelkész

Október 31. vasárnap REFORMÁCIÓ ÜNNEPE

11.00 – a német evangélikus gyülekezettel közös
REFORMÁCIÓS ISTENTISZTELET
Igét hirdet: *Johannes Erlbruch*,
a német gyülekezet lelkésze

Délután REFORMÁCIÓI ÜNNEPÉLY

a református testvérekkel közösen (tervezés alatt).
Az ünnep részleteiről majd
plakáton adunk tájékoztatást.

November 7. vasárnap

Istentisztelet a szokott rendben.

16.00 – CSALÁDOK DÉLUTÁNJA

A kisgyermekes családok találkozója
„Totyogók istentisztelete”

November 14. vasárnap

Istentisztelet a szokott rendben.

19.00 – Az esti istentisztelethez kapcsolódva
FÉSZEKRAKÓ KÖR, a fiatal házások és házasságra készülő fiatalok alkalma

November 21. vasárnap ÖRÖK ÉLET VASÁRNAPJA

11.00 – Az istentisztelet keretében emlékezünk azokra, akik az elmúlt egyházi esztendő alatt mentek el közülünk. Várjuk a gyászoló, emlékező családokat.

19.00 – FÉRFIKÖR

(az istentisztelethez kapcsolódva)
Keresztyén életünk hét levél tükrében

November 28. vasárnap ÁDVENT 1. VASÁRNAPJA

11.00 – Az istentiszteleten mutatjuk be az új konfirmandusokat

16.00 – SZERETETVENDÉGSÉG

„Reformáció és nyilvánosság” címmel

RENDSZERES ALKALMAINK**Hétfő**

- 10.00** – Baba-mama kör – minden hónap
2. és 4. hétfőjén
- 17.00** – Bibliaóra a Budagyöngyén
- 19.00** – FIFE – több generációs alkalom
fiataloknak és felnőtteknek

Kedd

- 9.00** – Imaközösség
- 18.00** – Bibliaóra

Szerda

- 17.00** – Hittanóra a Budagyöngyén
elsősorban alsós gyermekeknek

Csütörtök

- 10.00** – Nyugdíjas kör – bibliaóra nyugdíjasoknak
egy kis teával, süteménnyel
- 17.00** – Hittanóra – alsósoknak és felsősöknek
- 17.00** – Cserkész őrsgyűlés
(fiú ős alsós fiúk számára!)
- 19.00** – Egyetemista ifi kör

Péntek

- 18.00** – Ifjúsági óra
a konfirmáció után lévő fiataloknak

Vasárnap

- 11.00** – Hittanórák – az istentisztelettel párhuzamosan óvodásoknak, alsósoknak és felsősöknek külön csoportban! (Gyülekezés a templomban!)
- Szervezzünk 1., 2., 3. osztályos lányok számára cserkészőrsöt. Jelentkezni, érdeklődni a Dévai Bíró Mátyás Cserkészcsapat Végh Annánál lehet.

A Lelkészi Hivatal

(1014 Budapest I. Táncsics M. u. 28.)
fogadóórái: hétfőtől péntekig 9.00-13.00
vagy megbeszélés szerint.

☎ és fax: 356-97-36

Internet: <http://budavar.lutheran.hu>

E-mail: budavar@lutheran.hu

Gyülekezetünk lelkészei:

Balicza Iván – igazgató lelkész

☎ 356-97-36/15

e-mail: balicza@t-online.hu

Fogadóóra: Hétfő 9.00-13.00

Csütörtök 9.00-13.00

Bencéné Szabó Márta – lelkész

☎ 356-97-36/18

Fogadóóra: telefonon egyeztetett időpontban

Bence Imre – lelkész, esperes

☎ 356-97-36/18

e-mail: imre.bence@lutheran.hu

Fogadóóra: Hétfő 15.00-18.00

Kedd és péntek 9.00-13.00

Dr. Fabiny Tamás – püspök ☎ 394-23-35

tamas.fabiny@lutheran.hu

A Gazdasági Hivatal

fogadóórái: kedd, szerda, péntek: 9.00-12.30

Madocsi Zoltán – felügyelő

Fogadóóra: minden hónap 3. keddjén

18.00-19.30 között,

előzetes időpont egyeztetéssel

Kövesy Emese irodavezetőnél – ☎ 356-97-36

ZENE !!!

A zenei szolgálat igen hálás dolog. Azon tevékenységek közé tartozik, mely kizárólag örömet tud szerezni művelőjének és hallgatójának egyaránt. 2010 januárjának első vasárnapján szerveződött újjá a Budavári Schütz kórus, nagyon kedves, színes és elszánt csapat állt össze. Sokat dolgoztunk, de mindez meg is hozta gyümölcsét, így most ősszel még nagyobb örömmel és lelkesedéssel rugaszkodunk neki második szezonunknak, hogy istentiszteleteinken rendületlenül dicsőíthessük énekünkkel az Úr nevét.

Kórusunknak viszont nincsenek zárt kapui, sőt, szeretnénk, ha egyre több Testvérünk énekelne velünk és lennének így a zene művelői, nem csak a hallgatói. Bátorítunk és hívunk mindenkit, aki szívesen énekel, van zenei ill. kórusgyakorlata és fiatalnak érzi magát, hogy csatlakozzon aktív közösségünkhöz. Természetesen nem kizárólag gyülekezetünkől várunk újabb tagokat, ha valakinek a legjobb barátja, vagy szomszédja is kitűnően énekel, nyugodtan hozza magával, szeretettel fogadjuk!

Kérjük azon Testvérek jelentkezését is (a lelkészeinknél, a hivatalban, vagy nálam), akik aktívan játszanak valamilyen hangszeren. Szeretnénk egy kis gyülekezeti zenekart megszervezni, hogy ezzel még színesebbé tehesük szolgálatainkat, zenei életünket.

Bán István
organista, karnagy

TEOLÓGIA MINDENKINEK

Luther tanítása
Isten kétféle kormányzásáról,
avagy
„Istennek életünk minden
pillanatához köze van!”

Az egyház és a világ viszonyának kérdése mindig izgalmas és vitára ingerlő téma. Sokan azt várnák, hogy az egyház teret kapjon a politikában, sokan pedig azt, hogy az egyház húzódjon vissza a templom falai közé, ne politizáljon, várja imádkozva, ami jön. Ahogyan én látom, egyik út sem járható.

Luther „A világi hatalomról” című, 1523-ban megjelent könyvében fejti ki az ún. „kétféle kormányzásról” szóló tanítását, amelyben különválasztja a világi és a lelki kormányzást. A világi kormányzásban Isten az ember értelmével és szakismeretével, tudományos felkészültségével irányítja a világot; törvényekkel rendet tart, és így biztosítja a társadalom életét. Ebben a munkában minden ember részes, passzív vagy aktív módon.

A lelki kormányzásban Isten igéjével és szentségeivel az egyházat és a keresztény embert kormányozza, bűnbocsánatot és örök életet kínál minden Krisztusban hívőnek és a Szentlélek által a szeretet cselekedeteire indítja.

Ezzel a tanítással Luther világossá akarta tenni, hogy a világban mindenki Isten szolgálatában áll, akár tud róla, akár nem, akár akarja, akár nem.

Isten tehát a világi kormányzaton keresztül biztosítja a társadalom rendjét. A világi kormányzat feladata, hogy védelmezze a polgárok életét, büntesse a bűnözőt, és közmorálra nevelje a felnövő nemzedéket. Erre valók a társadalom törvényei. De amennyire alkalmas a törvény a világ rendjének fenntartására, annyira alkalmatlan az Isten előtt való megállásra, a törvény ugyanis nem tud Isten előtt elfogadható életre vezetni. Ezért kínálja Isten az egyházban az evangéliumot az embernek.

A keresztény ember tehát Luther tanítása szerint két világban él, a mindennapi polgári élet világában, és a „lelki” világban. Egyszerre civil és keresztény. Megéli és vallja azt, hogy mindkét valóságnak Isten az Ura, csak más eszközökkel kormányozza a két világot. A civil világot a törvényével, az egyházat evangéliumával. Ezt a kettőt meg kell különböztetni, és jól kell látni,

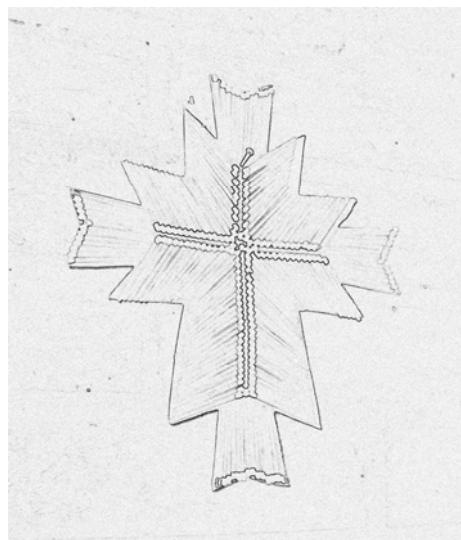
hogy a világban nem lehet az evangéliummal kormányozni, hanem a természetes ésszel és jó törvényekkel.

Ugyanakkor azt is látni kell, hogy a civil rend, a társadalom törvényeinek betartása a lelki világban nem elegendő Isten előtti önigazolásunkra.

Mi következik mindebből? Egyrészt az, hogy Krisztus követőinek úgy kell élni és munkálkodni civil életükben, családban, hivatásban, politikában, hogy a legjobb képességeiket adják, a fennálló törvényeket (pl. az adótörvényeket is) betartják.

Ugyanakkor nem igaz az, hogy a keresztény embernek, az egyháznak nem lehet szava a politikai eseményekről. Először is, mi magunk is részei vagyunk ennek a nemzetnek, sajátos gondolatainkkal, értékrendünkkel. A közösség ügyeiben való részvétel nemcsak jogunk, hanem kötelességünk. Éppen azért, mert Istennek életünk minden pillanatához köze van, mert Tőle kaptuk a világot és benne az emberi közösséget, nem tehetjük meg, hogy nem vállalunk részt Isten civil kormányzásában, legalább egy választás erejéig.

Balicza Iván

D. Szabik Imre 2010. augusztus 29-én tartott igehirdetésében a szolidaritásnak arról a formájáról is beszélt, amikor az anyagi biztonságban élők segítő és támogató szeretettel fordultak a rászoruló, bedőlt hitélű családokhoz, hogy őket támogassák.

Szeretnénk, ha gyülekezetünkben is elkezdné ez a támogató szolgálat. Ezért kérjük, hogy mindazok, akik elkötelezetten tudnak egy-egy, a gyülekezetünkhöz tartozó szegény, szorult helyzetben lévő családot rendszeres támogatással segíteni, szándékukat a Lelkészi Hivatalba jelezzék.

Indul a munkaév

A most kezdődő munkaévben is fogad gyülekezetünk hatodéves teológus-hallgatót, leendő lelkészt, Bolba Mártát. Örvendetes újdonság, hogy az önkéntesek mellett főállású hitoktatónk is lesz ezentúl, Horváth Noémi személyében. Az alábbi írásokból ismerje meg őket a gyülekezet!

Szeretettel köszöntöm a gyülekezetet. Bolba Márta teológus hallgató vagyok, ebben a tanévben a budavári gyülekezet hatodévese. A mellékelt fényképen épp Wartburg várában turistáskodom.

A Soproni Evangélikus Gyülekezethez tartozom, jobban mondva, tartoztam eddig, hiszen a lelkészi szolgálat előszobája, a gyakorlati képzés már arra indít, hogy otthonról kirepülve megtaláljam a világban a helyemet és a szolgálatomat. Nagyon örülök annak, hogy a vári ifjúsági csoport épp Sopronban tartja csendes hétvégéjét az ősszel, így már – őket kísérve – én is vendégként térhetek vissza a Hűség Városába.

Hosszú út vezetett idáig, amiből néhány állomást most hadd emeljek ki.

Elsőként a Berzsényi Líceum iskolapadját, és az így alakult együttműködést Mesterházy Balázs iskola-lelkésszel, akinek a vezetése alatt megélhettem a csendes napok világát kicsikkel és nagyokkal.

A soproni Szent György plébániai közösségben pedig ökumenikus nyitottságra leltem, ők indítottak el a sokatmondó nevű „Hajszoló” ifjúsági vezetőképzőre, ami a katolikus önkéntes-képzés egyik elit-programja. Ebben a római katolikus közösségben nyílt alkalmam arra, hogy igen alaposan eltöprengjek arról, hogy mit is jelent valójában egy katolikus többségű országban az evangélikusság.

Evangélikus identitásomnak egyik nagyon fontos eleme a hálózatban gondolkodás. Ezt a hálót közösségek összefutó szálai szövik. Ezt a közösséget leginkább tanítványi körként tudom jellemezni, mert ebben a körben a hivatásunk az, hogy tanítvánnyá tegyünk. De ki a Mester?

A teológia mellett beiratkoztam az ELTE-BTK magyar nyelv- és irodalom szakára, mondhatjuk úgy is, hogy mester szakra. A lelkészre, a pedagógusra gyakran tekintünk úgy, mintha övék lenne a mester pozíciója a gyülekezetben és a világban. Ehelyett sokkal fontosabbnak tartom azt, hogy az egyetemes papság elvének megfelelően beszélgető egyházzá váljunk, hogy együtt jobban megismerhessük a világ Urát, az ő teremtett világát és benne az embert és közösségeit, a közösségben pedig önmagunkat. Üres

fecsegés helyett tartalmasan beszélgetni tudni kell: ez is mestert kíván.

Ez a törekvés vezetett Finnországba és Németországba is, ahol megismerkedhettem az evangélikusok külföldi közösségeivel is. Összesen másfél évig nyithattam nagyra a szemem és a fülem, és arra lettem figyelmes, hogy **a teremtett világ sóvárogva várja Isten Fiainak megjelenését.**

De hogyan? Hogyan jelennek meg Isten Fiai a világban?

Ettől a gyakorlati évtől azt várom, hogy a gyülekezet életének részeseként megtapasztaljam, hogy hogyan jelenik meg a világban ez a testvéri kör. Testvéreimet, tanítványtársaimat pedig szeretném meghívni a közös Istenre figyelő imára, gondolkodásra, beszélgetésre, cselekvésre.

Hogy a kommunikációt megkönnyítsem, ezúton teszem közzé az elérhetőségemet. A gyülekezet heti rendszeres alkalmain találkozhatunk. Ezen kívül a bolbamarta@gmail.com címen, illetve a 20/824-6466-os telefonszámon lehet velem időpontot egyeztetni imaközösségre, eszmecsere-re, lelki beszélgetésre, gyónásra.

~*~*~*~*~*~*~

Horváth Noémi vagyok, az Evangélikus Hittudományi Egyetem utolsó éves hallgatója hittan- és nevelőtanár illetve kántor szakán. A nyíregyházi Evangélikus Gyüle-

kezet oszlopos tagjai voltunk öt testvéremmel és szüleimmel együtt, akik pici gyerekkorunktól fogva imádságos hitben és szeretetben neveltek minket. Így magyarázható a kötődésünk az egyházunk iránt: két bátyám evangélikus lelkész és nővérem szintén hittanár. Nyíregyházán öt évig vettem részt a gyermek-bibliaóra vezetői csapatában, de sok-sok éven keresztül az énekkar és az ifjúsági közösségben is, természetesen testvéreimmel együtt. Ezek az évek gyökeresen meghatározzák az életemet. Nyolc évig jártam a Kossuth Lajos Evangélikus Gimnáziumba, majd érettségi után Németországba mentem egy családdhoz, gyerekekre vigyázni. Az egyetemi tanulmányaimat egy svédországi ösztöndíjjal szakítottam meg. Ez előtt többen láthattak a budavári hittanos vezetők között is, mert három évig én is vezettem az alsós csoportot. Most pedig nagy izgalommal várom a Budavári Gyülekezet megbízásából kapott feladatokat, mely a gyermekmunka megszervezéséről és hitoktatásról szól a gyülekezetben és iskolákban. Bízom benne, hogy munkámmal és szolgálattal Istent fogom képviselni a gyerekek között. In nomine Dei.

Finnországi élménybeszámoló

Gyülekezetünk ifjúsága idén augusztus 6. és 18. között feledhetetlen finnországi látogatáson vett részt. Látogatáson, hiszen a kouvola-i testvérgyülekezetünkénél jártunk, vagyis nem turistaként mentünk, hanem barátként és hittestvérként is. Mire hazatértünk, ez már nem pusztán formailag, de a lelkünk mélyén is igazzá vált.

Mielőtt beszámolnánk ottani élményeinkről, meg kell említenünk, hogy a nagy utazás előtt egész évben fontos előkészületek zajlottak az útiköltség egy részének előteremtése céljából. Az „Ifi udvar” nevezetű adventi vásárunk, a templomban található rajzkiállítás, a meditációs barlang, a koncertek mind ezt szolgálták, és a kivitelezésében résztvevő ifiseket – és nem ifiseket – a közös munka még közelebb hozta egymáshoz. Nagylelkű felajánlások is az út megvalósulását támogatták. Köszönet érte minden segítőnek!

Összesen harmincnyolcan vágunk neki az útnak. Zömében az ifjúsági kör tagjai mentek, de volt néhány külsős is. A buszos kirándulás nagyon jó a közösség szempontjából, de pl. egész éjszakát buszon tölteni – nem is egyszer – bizony embert próbáló feladat.

A lengyelországi Ryn városkájában egy éjszakára megszálltunk az evangélikus parókián.

Mazúriából a Baltikumon át indultunk tovább, Finnország felé. Kora reggel elértük az északi főváros, Tallinn lenyűgöző kikötőjét. Sokunk számára a hatalmas méretű kompok eddig soha nem látott látványosságot jelentettek. A délelőtti folyamán elértük Helsinkit. Ahogy közeledtünk a tengerparti főváros felé, és kezdett kibontakozni a város sziluettje, óhatatlanul az esztergomi bazilika jutott eszembe a zöld kupolájú, klasszicista stílusú Tuomiokirkko (érseki főszékesegyház) láttán. Máris megvolt a közös pont, amelyeknek száma később tovább nőtt...

Kouvolában a szállásunk a várostól tizenöt kilométerre feküdt, a fenyőrengetegben, egy csodálatos szépségű tó mellett. Már az első napon megmártóztunk a finn viszonyok között szokatlanul meleg tóban. Élményben bőven volt részünk, de

ami biztos napirendi pont volt, az a szaunázás. Most csak néhány szubjektív élményt szeretnénk kiemelni.

A finn fiatalokkal csak a hét végén, szombaton találkozhattunk először teljes létszámban. Náluk ugyanis már augusztusban megkezdődött a tanítás... A délutáni akadályverseny után – melynek legemlékezetesebb figurája alighanem a tobozdo-

báló rózsaszín nyúl volt – este csapatostul bevonultunk Kouvolába, és a magyar szemmel meglehetősen modernnek tűnő templomban vendégsze-

repeltünk az Illés című musicallel. Sokan csodálattal kérdezték tőlünk, hogy ki és hogyan tanította be nekünk ezt a nagyszerű darabot? Mi büszkén válaszoltuk, hogy a lelkészünk, Imsi a szerző. Nagy elismerés volt ez az érdeklődés, hiszen Finnországban az énekléskultúra sokkal fejlettebb, mint Magyarországon. Ezt az est további részében is megtapasztalhattuk. Visszaérkezvén ugyanis a szálláshelyünkre, közös palacsintázás és éneklés koronázta meg a napot. Megható volt, hogy még magyarul is énekeltek nekünk finn barátaink. Ha belegondolunk, hogy milyen sokat készültek ránk, nem is lehet a szívünkben más érzés, csak a háláé.

Vasárnap közös istentiszteleten vettünk részt finn testvéreinkkel, ahol Imsi szolgált igehirdetéssel. Ezután kezdődött a „családi délután”, melynek keretében kisebb csoportokra osztva egy-egy csalárhoz kerültünk, és együtt töltöttük el a nap hátralévő részét. Mi pl. két fiatal tanárnőhöz lettünk beosztva, akikkel a megismerkedés után ellátogattunk egy kedves kis kouvola-i kézműves boltba, illetve megtekintettük az óváros barátságos utcáit. Megismerkedtünk a Mølky nevű finn játékkal, amelynek lényege faoszlopok eltalálása egy másik faoszloppal. Ez a játék szinte közös nevezőnek bizonyult a csoportok élménybeszámolóiban. Reméljük, hogy az így kialakult ismeretségek is megmaradnak, ezt szolgálják a címcserék és az egymásnak elküldött fényképek is a közösen eltöltött napról.

Végezetül az utazás legfájdóbb pontjáról szeretnénk még szólni. Helsinkitől lassan távolodva a komp fedélzetéről a tengeren át visszailleszülhettünk erre a csodálatos országra, ahol ennyi kedvességet kaptunk. A Tuomiokirkko tündöklő fehér faltja egyre csak zsugorodott. Szívszo-

rító érzés. Volt, akinek még a könny is kicsordult a szeméből.

De fel a fejjel, jövőre lesz folytatás! Terv szerint a finnek tisztelnék meg bennünket egy kisebb csoporttal. Izgatottan várjuk a folytatást! Isten áldja Finnországot!

Bircher Julianna és Kövecses László

Képes, részletes beszámoló a gyülekezeti honlapon, valamint részletes útinapló a gyülekezet vendégkönyvében megtekinthető!

A gyülekezetünk nyári ifjúsági munkáját és finnországi kirándulását jelentős összeggel támogatta az MVM

a Budavári Evangélikus Gyülekezet Alapítványon keresztül.

Köszönjük a támogatást!

~*~*~*~*~*~*~

Emberhalászat, embervadászat!

„Nincs emberem!” – mondta Jézusnak kétségbeesetten a Bethesda tavi szenvedő, aki 38 évig várt valakire, aki segítene neki. A Tájékoztatási Munkacsoport helyzete azért nem ennyire tragikus, éppen csak problematikus, mert: a Munkacsoport korábbi tagjai közül sokan visszavonultak a munkától. Új segítőtársakra, a Tájékoztatási Munkacsoport tagságának felfrissítésére van sürgős szükség ahhoz, hogy el tudjuk végezni a ránk váró feladatokat. Milyen adottságú munkatársakat várunk a Tájékoztatási Munkacsoportba?

Alapvetően olyan munkacsoport tagokat keresünk, akik rendszeresen látogatják az istentiszteleteket és a gyülekezet rendezvényeit, hétközi alkalmait, akik odafigyelnek a gyülekezet életére. Olyanokra lenne szükség, akik észreveszik, miről és hogyan kellene tájékoztatni a gyülekezet tagjait, ötleteikkel is elősegítik a jobb tájékoztatási munkát. Mindennél fontosabb azonban, hogy az ötletek kivitelezésében is részt vegyenek, amihez szükség van számítógépre és emailre. Objektív okokból ugyanis a munka zöme elektronikus úton folyik.

Keresünk tehát elsősorban **cikkírókat**, azaz jó íráskészséggel rendelkező testvéreket, akik megragadják egy-egy esemény lényeges voná-

sait, sajátosságait, érdekességeit – azaz, nem elégszenek meg naplószerű beszámolóval, hanem érdekesen, vonzóan meg tudják fogalmazni a közlendőket. Cikk-témákat tudnak ajánlani – és megírni.

Tartalmi szerkesztői képességekkel rendelkezőket, akik a fenti adottságokon túlmenően azt is érzékelik, mi érdekli, mi foglalkoztatja a gyülekezet tagjait, miről várnak híradást a gyülekezet nyomtatott és elektronikus sajtójában, miről, hol és milyen formában lehet a leghatékonyabban tájékoztatni a közösséget (**kommunikációs szakos fiatalokat különös szeretettel várunk!**) A szerkesztő az, aki tervet készít a Hírmondó és a honlap tartalmát illetően, ezt a Munkacsoportban vitára bocsátja, majd a döntést követően megkeresi a cikkírókat, és határidőre bekéri tőlük a szövegeket. A szerkesztő szomorú kötelessége az is, hogy a túl terjedelmes anyagokat (lehetőség szerint a szerzővel egyetértésben) lerövidítse, illetve a közlésre alkalmatlan szövegek átírását kérje, vagy más szerzőt kérjen fel. **Külön szerkesztőt keresünk a Hírmondó, a honlap és az egyéb kiadványok elkészítéséhez**, hiszen ez a három forma más és más készségeket kíván meg a szerkesztőtől.

Képszerkesztőt – lehet kiscsoport is. Tőlük arra van szükség, hogy számítógépes ismeretekkel és sajtóban (azaz, a honlapunkon és esetleg a faliújságon) közlésre alkalmas képeket előállító géppel (fényképezőgép, videokamera) rendelkezzenek, legyen készségük az események lényegét megragadó képek készítésére. A kiscsoport tagjai egymás közt feloszthatnák a feladatokat. A csoport vezetője fogná össze a munkákat, és ő vállalna felelősséget a feladatok folyamatos ellátásáért.

Honlapunk rendszeres frissítéséről a hozzá eljuttatott anyagok birtokában Urbán Eszter testvérünk gondoskodik. A Hírmondó tördelő szerkesztője Varga Katalin testvérünk. Mindketten hűségesen, magas színvonalon végzik munkájukat, így a **technikai jellegű feladatokat** megoldottnak tekinti a Tájékoztatási Munkacsoport.

Kérem mindazokat, akiket érdekel valamilyen feladatkör, jelentkezék nálam személyesen, vagy e-mailben mielőbb a budavar-tajekoztatas@lutheran.hu címen.

*Szabó-Pap Gabriella
olvasó szerkesztő,
a Tájékoztatási Munkacsoport vezetője*

Hírek - Hírek - Hírek – Hírek

- **Tíz éves a lelkészjelölt képzés**
Június 17-én az Evangélikus Hittudományi Egyetemen a lelkészjelölt képzés 10 éve folyó munkájáról tartottak konferenciát, amelynek keretében bemutatták „A közösségépítő lelkész” című kötetet. A kötetben a 10 éve mentorként szolgáló Bence Imre „A mentor és a lelkészjelölt kapcsolata” című tanulmánya is megtalálható.
Gyülekezetünk 10 éve fogad lelkészjelöltet, s egyetlen gyülekezet, amelyben mind a tíz évben volt hatodéves teológus. Az eddig nálunk szolgált lelkészjelöltek: Péter Zoltán, Horváth-Hegyí Olivér, Keczkó Szilvia, Blázy Márta, Simon Attila, Gémesi Andrea, Bittner Abigél, Tóth Károly, Jorsits Attila és Bolba Márta.
- **Férfi konferencia volt június 18-án a piliscsabai Béthel Missziói Otthonban, amelyen Balicza Iván előadást tartott.**
- **Magyar Villamos Művek (MVM) székház avató**
Bence Imre esperes részt vett az MVM új székházának az avatóján, az ott dolgozók munkájára áldást kérve.
- **Gyermek és ifjúsági tábor**
Június 20-26-ig tartott Szigetmonostoron a „Méséből életre” című nyári táborunk, amelyen idén 97 résztvevő volt. A legfiatalabb résztvevő 8 hónapos, a legidősebb résztvevő 23 éves volt. A tábor szolgálatát 12 munkatárssal Bence Imre vezette.
- **Grillparti**
Gyülekezetünk egyetemista korú ifjúsági köre Balicza Ivánnal június 27-én vidám grillezéssel és a jövőre irányuló tervek megbeszélésével fejezte be a munkaévet.
- **A június 27-i vasárnapon az istentiszteletek perselyét az árvízkarosultaknak gyűjtöttük, és közel 300 ezer Ft-ot adott össze a gyülekezet.**
- **Budai családok konferencia Piliscsabán**
Június 28-tól július 3-ig tartott a Budai és a Pesti Egyházmegye szervezésében a családok konferencia, amelynek záró istentiszteletén Bence Imre esperes szolgált igehirdetéssel.
- **Szélrózsa – Ifjúsági találkozó**
Július 14-18-ig tartott Szarvason a Szélrózsa Ifjúsági találkozó és fesztivál „Középkedés vedled!” címmel. Gyülekezetünkben is sok fiatal vett részt ezen a találkozón.
- **Finn testvérgyülekezeti tábor**
Augusztus 6-18-ig tartott az ifjúsági közösségünk 37 fős csoportjának finnországi kirándulása, amely során meglátogattuk a kouvola-i testvérgyülekezetünket.
- **Irodafelújítás**
Augusztus 6-tól több héten keresztül folyt a Lelkészi Hivatal elektromos hálózatának felújítása és festése. A felújítás munkáit Bor Ferenc gondnok felügyelte, a szakipari munkákon kívüli feladatokat Tösér Gáborné egyházi koordinálta. Köszönetet mondunk azoknak, akik a felújítás alatt a munkát segítették.
- **A Nagymarosi Római katolikus templomban**
Balicza Iván a helybeli római katolikus plébánossal ökumenikus esketési szertartással adott össze egy evangélikus-katolikus párt.
- **Országos munkaterv**
Az idei nyáron elkészült az új országos munkaterv vázlata, amelyben idén a Budai Egyházmegye lelkészei végeztek jelentős alkotó munkát. A kötet „Megismerés” címmel szeptember elején került ki a nyomdából. A munkaterv Bence Imre esperes szervező munkájával valósult meg.
- **Nemzeti ünnepünk előestéjén – augusztus 19-én – Balicza Iván az Ökumenikus Tanács ünnepi istentiszteletén vett részt.**
- **Lelkészi találkozó**
Augusztus 27-28-án kétnapos lelkészi találkozó volt az egyházkerület lelkészei számára Mátraházán, amelyen Bence Imre esperes bemutatta az új munkatervet. A találkozó házigazdája Dr. Fabiny Tamás püspök volt, aki igehirdetéssel is szolgált.
- **A német evangélikus egyház által rendezett Luther évtized programjai keretében augusztus 28-án gyülekezetünk lelkésze Balicza Iván a német egyház meghívására német nyelvű igehirdetéssel szolgált Wartburg várában, ahol Luther 300 napot töltött védőőrizetben.**
- **Gyermekmunkacsoport megbeszélése**
Augusztus 30-án megbeszélést tartott a gyermekmunkával foglalkozó munkacsoport. Ennek a közösségnek a szolgálatát eddig Bakó Zsuzsanna presbiterünk fogta át. Ettől az évtől kezdve Horváth Noémi félállású hitoktató készíti fel a gyermekmunkában résztvevő önkénteseket.

*Budavári Hírmondó
az Egyházközség tájékoztató hírlevele
Olvasó-szerkesztő: Szabó-Pap Gabriella
Tördelés: Varga Katalin
Felelős kiadó: Balicza Iván, igazgató lelkész
A Budavári Hírmondó az NCA pályázati támogatásának segítségével jelenik meg.
Nyomdai munkák: Rózsadomb Contact Kft.*